

L'OTOLÍ

(SEGONA ÈPOCA)

SURTIRÀ CADA DIJOURS.

PERA SUSCRIPCIONS Y ANUNCIS

dirigirse à la

Imp. de Narcís Planadevall, Sant Esteve, 29.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ.

Un any... .. 5'00 pesetas.

Un trimestre 1'50 «

Pago adelantat.

NOSTRE PROGRAMA.

May lo catalanisme ha treballat à l'ombra pera arribar a la realització dels seus ideals. Defensor dels principis honorats que sustenta, ben clars y à la llum del sol los va exposar à la Reyna Regent d'Espanya en sa vinguda à Barcelona y ben clars y concretament los va donar al país en la Assamblea de Manresa de 1892.

Com allavors diguerem, enteném avuy que han de quedar à càrrech del poder central del Estat Espanyol las relacions internacionals, l'exèrcit de mar y terra, las relacions econòmiques d'Espanya ab los demés països, la construcció d'obras públiques de caràcter general, la resolució de totes las cuestiones y conflictes inter-regionals y la formació del presupost anyal de gastos, al que deurán contribuir las regions à proporció de sa riquesa; tot ab la organització corresponent y adequada.

Peró enteném que correspón al Poder regional lo règimen intern de Catalunya, y que ha de constituirse aquesta mantenint lo temperament expansiu de sa legislació y segons sas necessitats y son modo d'esser.

En consecuencia, volém la llengua catalana ab caràcter oficial y que sian catalans tots los que à Catalunya desempenyin càrrechs públichs: volém Corts catalanas, no sols per estatuhir nostre dret y lleys civils, sinó per quant se refereixi à la organització interior de nostra terra: volém que catalans sian los jutges y magistrats y que dintre de Catalunya 's fallin en última instancia 'ls pleis y causas: volém esser àrbitres de nostra administració, ficsant ab entera llibertat las contribucions é impostos, y volém, en fi, la facultat de poder contribuir à la formació del exèrcit espanyol per medi de voluntaris y diners, suprimint en absolut quintas y llevas en massa y establint que la reserva regional forrosa presti servey tan sols dintre de Catalunya.

Aquest es nostre catalanisme dintre d'Espanya; aquest es lo nostre regionalisme dins de Catalunya. Aixó es lo que volém; per aixó aném; à n' aixó arribarém à no trigar gayre.

(Del Manifest de la «Unió Catalanista» del dia 16 de Mars de 1897.)

DISCURS

pronunciat en la festa de la repartició de premis del Certámen d'enguany, per son president don Martí Genís y Aguilar.

(Acabament.)

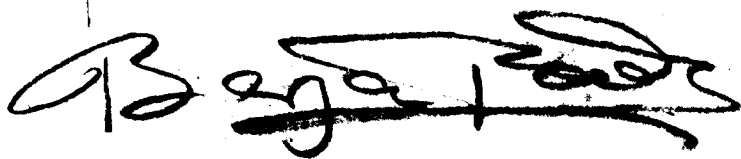
Meditant la historia de la evolució literaria y artística, encarnada en els noms que han sobreixit de entre la gent de casa nostra, se referman en l'esperit aquestas falaguerras esperansas.

La vila d'Olot no s'ha quedat pas may enredera en aqueix moviment ja antich de previsió y d'avens. Seria molt llarch treball anomenar aquí als olotins ilustres que en tota èpocas han exaltat las lletres y las arts, la virtut y 'l patriotisme. Trets à bell ull del fons de la memoria, un quants noms

poden servos agradosos; qu' ab ells n' hi ha prou per la gloria d' un poble.

Era en la segona meytat del segle XVI qu' un patrici vostre se'n duya la palma dels jurisconsults del seu temps, y à la vegada feya rotllo entre 'ls fills de la terra mes coratjosos, predicant ab l'ardent eloquencia de sas paraulas, y la heroica valentia de sas obras, lo sagrat amor à Deu y à la patria. En Joan Pere Fontanella encara es recordat pels amants de las lleys com un baluart del nostre dret; y los seus llibres son fullejats ab respecte, y considerats com obras capdals de la jurisprudencia catalana.

L' amor ardent à la seua patria li conque ri un lloch d' honor en aquella lluyta desesperada que l'esperit sempre lliure y sempre fundament relligiós de la nostra terra, va sostenir en contra dels exercits que n'

Olivares li abordaba pera reblarli las cadenas de la esclavitut.

Tothom qui visita vostres temples s, adona qu' á las derrerías del sigle passat y principis del present hi havia d' haber á Olot artistas que sentían la figura humana ab aléns divins y ab trasses ben ideals. Segurament qu' aqueixas fonts puríssimas de la olotina plana sadollarían als vostres artistes d' aqueix enlayrat sentiment mistich, que com flayre del cel s' exala de sas obras mestres, modeladas ab una justesa que pochs l' habían atrapada, á dins d' aquellas tradicions adulteradas del vell renaixement. Lo cas es que Ramón Amadeu, Joan Panyó y 'l mateix Francisco Tramulles vingueren á n' aquesta terra, pujanthi, 'l primer de la plana de Vich, segóns diuhen, é hi feren granar una brotada superba, que en comptes de esmortuhirse cada jorn ha anat en augment. Al peu d' aquell Sant Crist que tant devotament passejeu pels carrers en las diadas del diumenge del Ram, s' han anat despertant vocacions artisticas; s' han mantingut vius los recorts de Amadeu, fins á conseguir la xamosa florida qu' en aqueixos temps derrers escampa la vostre fama per tot arreu.

Sembla que 'l nom de 'n Joaquim Vayreda per ell tot sol se me 'n ve als llabis. Donchs rebí en aquesta festa un tribut solemne de admiració. Y jo al consagrar aquí una oració carinyosa al genial pintor idilich de la vida d' aquestos camps y d' aquestas masias, al autor d' aquestas telas, que sembla que 'l pensament, la melancolía y 'l respir de tot lo que integra las valls olotinas, s' hi guarda viu, tremolós, y aromátich, com dins d' una vitrina d' incorruptibilitat; entench també trasmeter un vot d' amor y d' aplauso entusiasta á n' aqueixas aulas de pintura y d' escultura, que no 'n puch dir las alabansas, perque potser m' escoltan; perque son amichs nostres aquestos inspirats olotins qu' avuy donan á sas obras en sa hermosa varietat de pintors, escultors y literats, lo preuhat sagell d' una escola, ben justament estimada en lo mon del art, á dins y á fora de Catalunya.

A n' ells una encaixada: y torném á recordar als que son morts.

Un dels primers escriptors que gosá posar las galas de príncepa á la pobre cendrosa, á la nostra llenga llavors tant aburrida va ser lo Dr. Pau Estorch. Metge ilustre, home de ciencia, home de lletras, per son talent per son estudi y per son cor ve-

rament català, anaba ben be á la vanguardia de la reconquesta de la nostra patria. Entre sas moltes obras literarias, hont bes-san sos sentiments mes delicats es en lo simpatic *Tamboriner del Fluviá*. No vull ponderarvos quins merits representa la publicació sola d' aqueix llibre; no mes vull remarcar l' esperit d' amor á la terra que tot ell respira y que fou qui posaba en sos dits la ploma. Ja sabeu com invoca al *geni* en son primer cant. «*Y per pintar lo sol que 'm doná vida, dictaume vos ab sacra inspiració.*» y 's demostrá una vegada mes que la inspiració no 's fa sorda al que hi acut per l' amor de patria.

Quan tant costava espigolar en los arxius y bibliotecas los rastres del temps passat, un altre compatrici vostre l' incansable Paluzie donaba á la estampa l' *Historia d' Olot*. Per ella varen saberse no pochs del alts títols de sos fills; dels seus sufriments y merits, en lo trasvals dels segles. La vostre historia es com una condensació de la de tot Catalunya; una lluyta continuada pels furs del treball, de la tradició y de la independéncia.

Permeteume senyors, que aquí fassi esment de la jornada del 12 de Febrer de 1695, de gloriosa memoria. Parlo del foch de Bas, Olot y Malatosquer, d' aquell dia qu' en Feliu de la Penya ne diu *la gran victoria*; pensada y duyta á felissíssim terme per lo veguer de Vich D. Ramón Sala y Sasala. Certament que hon costat li feren en la terrible feyna capitans valerosos com en Trinxeria, en Bellet y d' altres, que mes que jo recordaréu vosaltres, braus fills d' aquesta terra que la defensaban ab lo dalit dels héroes. Aqueix fet d' armas posá de cos enter la figura del capdill extraordinari, que ab una flamerada de son geni capgirá 'ls sucesos de la guerra; omplint d' espant als veteráns de Lluís XIV tant avesats als combats y á las victorias éll que encara no tenia 30 anys, comandant un grapat de miqueléts y somaténs. Aquets soldats fills dels nostres pobles, aplegats sense altre quinta que 'l toch de rebat dels campanars de aquestas valls, lliures de andróminas que 'ls embardolin en la marxa, vestits á la llur usansa, y portats á arrambar als enemichs de son Deu y de sas costums, que duyan l' incendi á sas llars, y la deshonorra á sas familias, eran allavors com serán sempre los verdaders soldats de la patria. Allavors com sempre foren lo baluart granítich de la nostre independéncia com no l' han defen-

sada may los simetrichs batallóns de gent que no senten en l'espiguet del clarí un gemech dolorós de sas mares ó de sas fillas.

Jo no os contaré pas aqueixa gesta, que un dia en la venerable sala del *concell vigatà*, ab assistència d'una distingida representació olotina, plegats celebràrem per posar l'imatge de tant bon patrici en lo lloch que 's mereixia de la galeria aussetana. (1)

En dos valents romans historichs olotins sobressurt aquesta epopeya, y en un d'ells en Sala mateix retreu tant gloriosa feta, tot animant á los miquelets á correr al cap de uns quants dias á nova y memorable victòria, lliurant á Castellfollit assetjat per una nuvolada de francesos. (2) Jo faix esment de ella en aquesta festa que també es una festa de la patria, pera memorarlo junts com un grat recort de familia; al héroe catalá que al costat dels seus y ajudat dels vostres, feu neixer en eixas masías la llegenda del *general condemnat*; que ab sos caballers de foch, se veuhen passar en las nits de fosca, com una currua de llamps, pel pont de Begudá ó per las carenas de Batet.

Jo repassaba ab vaga complacencia aqueixas antigas recordansas de fets y de noms gloriosos que farseixen el libre d'or de las grandesas de Catalunya, ahir tot venint á festa, creuhant las xamosas y verdas reconadas de Collsecabra, abstréta l'ánima, y meditant sobres l'apparent cayguda del esperit de la nostra terra en tot temps animosa y forta, y avuy tant esdernegada. Y la mirada anava inconscient de l'una al altre d'aquellas afraus y d'aquells paisatges. Y 'ls singles espadats, y 'ls barranchs fondissims y aquellas montanyas llunyas que sembla que tancan lo mon, ab els tochs de clarors y sombras del sol de la tarde, me tonisaban la desmayada esperansa, y alsant la vista als vals altíssims y á las puntas de serras hont las hermitas acullen las pregueras y las esperansas de la terra, sentia dins de mon cor que Catalunya era encara prou viva; que no s'habia pas encongít ab la desgracia, y que eixiria sana y salva, altre cop jove y valerosa, del espantós naufraga-

(1) Tingué lloch aquesta solemnitat pel Juliol de 1897; y en ella llegí 'l Sr. D. Joaquín d'Abadal son magnífich discurs biográfic de 'n Ramón Sala y Sassala, ple de noticias y documents relatius al personatge que 'ns ocupa, y als fets que succehiren en aquella época de la nostra historia.

(2) «La mort de 'n Juigne», de D. Joseph Soler y Colomer.

«11 d'abril de 1695» de D. Joseph Saderra.

gi. Y sense darmen compte, ab la testa descuberta, un «Ave Maria» ab fé catalana y fervorosa volá desde 'l meu llabi á dalt del altar de penyals y boscos de la Santa Verge de Cabrera.

(Un raig de sol cayent de ple á l'alterós santuari lo feya llampegar á mos ulls com l'aleteig d'una coloma blanca. Com la coloma ab el brot d'olivera voleyá sobre las ayguas, aquella llum celestial també s'alzaba com una somrisenta mirada de consol per sobre un mar enrevoltat d'abims y de singleras, y remorejants boscurias.)

Jo venia á una festa de la pau, á una festa de l'esperit. La resurrecció de Catalunya, la dignificació de la patria la veyá certa, la sentia ab goig inefable vejent y trepitjant aqueixos recóns de la terra, ahont l'home viu en eternas esposallas ab lo geni d'una naturalesa trontollada y aspre, dominant-la y conquerintli ab lo treball y la constancia los presents abundosos de la vida. Y ab la imaginació desplegada jo veyá las entranyas de la comarca olotina, los fonaments ciclópichs d'aquestos puigs y turóns, que s'aixecan arrodonits y fertils, donant á mans plenas sas riquesas al pagés que ab son suhor los réga. Y portantme de la ma altre oloti insigne, en Bolós vostre gran naturalista, que os ensenyá 'ls misteris geològichs de dessota d'aqueix boci de mon, baixaba pels estrats de la terra, veyá 'ls acumulaments de pedra tosca y de rocas basálticas, veyá en las caóticas tenebras llachs d'aygas negras que may reflectan lo blau cel, rius de sorolls estranys y direcció ignota, balmas de grandaria espantosa, aplechs inmensos de acuarteraments de singles, ayres que fiblan per las junturas de las pedras; es á dir jo veyá lo sublim y pahorós espectacle d'un terratremol qu'acaba de trontollar la terra; els rastres calents d'una lluyta entre els elements desencadenats de la crosta del mon, y las flamas d'eixos volcáns, que tal volta encenían los ayres caragolantse en l'espay ab las clarors y flamas dels abrandats Pirineus, aváns dels temps «que 'l gran Alcides anaba per la terra,—de borts gegants y monstres tot netejantla arreu.»

¿Qui ho hauria dit qu'eixint d'aqueixa revolució formidable, á sobre mateix de 'l devassall de lavas, las forsas de la naturalesa hi tornarian la quietut y la pau, vestiria aquestas osamentas de montanyas l'humus tou alberch de llevors de vida, la pluja fresca regaria las brotadas; y al cap de vall

de segles seria aquesta terra la patria d' un poble donantli 'l blat de sos camps y la forsa de sas ayguas? Y ja la veyeu: la treballadora vila se recolsa á sobre de tanta desolació y estragu, voltada dels antichs cràters com gegantinas torratjas de flors; regada pel Fluviá alegre que li conta tot passant vellas historias, y li fa anar los enginys de sas ricas industrias; y envolcallada arreu pel candi mantell del fajol blanch de sas quintanas. Sembla una donsellá que 'ls titàn's la vetllan somniant mitx amagada entre las flors.

Y jo veyentla, y sentint tot l' esclat de sas forsas, en ella hi veig la representació de la patria. De la lluyta n' ha de sortir la vida. L' amor á n' al treball qu' es lo progrés material, y 'l sentiment de las arts qu' es una alta cultura dels pobles, qu' es la poesia, que es una forma de la fé y de l' esperansa qu' us acostan á Deu; no l' han deixada caurer á Catalunya al gorch sense fondo de la inercia y del fatalisme. La mateixa fe ab Deu, la mateixa esperansa de sas propias energias, y la mateixa devoció á l' art, la treuran á voras d' aqueix desfet temporal que per culpas ajenas se agombola sobre d' ella. Si no l' assolim nosaltres, ja la assoliran els nostres fill's una Catalunya redimida, una Catalunya nova, ab juvenil coratge marxant empesa pels eterns ideals de la perfecció humana, portant la nostre bandera desplegada á tots los vents cap á las llunyas fitas que Deu li ha assenyalat sobre la terra.

¡SEPARATISTAS!

Ni ara ni may, no podem serho; y y si 'ls que d' aixó acusan al catalanisme volen saberne 'ls motius, anem á dirlos hi. Perque units á Fransa encara que tindriam un centralisme mes civilisat y mes decent, lo tindriam mes fort. Perque 'ls homens de París tampoch comprenen lo que convé á las regións y 'ns quedariam en situació tan oposada á las nostras aspiracions com ara.

Si per una terrible desgracia arriba la repartició d' Espanya profetisada per Lord Salisbury, y 'l tros del Ebre

fins als Pirineus résta de Fransa, cridarem contra 'l centralisme de París com ho fem ara contra 'l de Madrit y llavors nos uniriam ab tota la Fransa del mitjdia absorvida pel pou central que porta las ayguas al seu diposit en perjudici de las regións mes treballadoras de Fransa.

Aquí 'l verdader separatista es lo govern; tota la cafila d' empleats que viu á expensas del país, los que han atiat á la guerra, los que directament han contribuít al gran daltabaix que s' aprópa, los que separan al verdader poble y no 'l volen sino pera escorxarlo, pera aniquilarlo.

Está clar que ho lograrán de separar totas las regións; y nosaltres que no som separatistas, no ho voldriam; voldriam la Espanya unida y forta, pero ja may uniformada, voldriam la unitat nacional, pero no la monotonia fastigosa, tonta é insoportable.

Las nacións mes ben unidas son precisament Inglaterra y 'ls Estats Units, las que admeten en sos dominis mes varietats, las que tenen mes regións gobernadas per sas lleys especials y modo de viure de cada una, las que tenen menos exercit y las que 'n tenen mes en un cas donat. Que á Madrit son cegos, obstinats, que no farán cap cas de lo que prediquém los catalanistas, ho sabem de sobras, que concedint la verdadera autonomia á totas las regións que la demanan lo centre hi guanyaria molt, es cosa que tothom comprén menos ells, los verdaders separatistas, ells que separan de la unitat al individu, despreciantlo, atropellantlo ab uniformismes que no pot soportar. L' uniformisme es contra la naturalesa, contra la rahó, contra Deu, es la ignorancia.

Ara mateix podriam apendre 'ls separatistas madrilenys en los exemples del vell emperador Francisco Joseph que pera satisfer un dels desitjos

mes cobejats de la nacionalitat Txeca ha posat la firma en un decret autorisant la fundació d'una escola tècnica Txeca á Bruun capital de Moravia y nombrant per arquebisbe de Praga á Lleo Skrbenski tan estimat en aquella regio per ser partidari de la nacionalitat Txeca, pero 'l nostre govern apretat per la premsa y per las regions, permet que 's puga telegrafiar en catalá, y al cap de pochos dias hi posa tantas trabas, ho complica de tal manera, que la orde per ells donada ve á resultar una irrisió, una mofa al que en castellá no pot ó sab expressar son pensament. Es dir, als que no saben expressarse ab altre llengua que en la catalana, que son á cents y á mils, los separan dels altres espanyols, no 'ls consideran dignes, no 'ls concedeixen los drets que la naturalesa, la rahó y 'l mateix Deu no 'ls hi nega. ¿Quins son aquí 'ls separatistas?

C. B.

En favor de l'evolució

Ab l'article publicat diumenge, acaba 'l senyor Mañé y Flaquer la serie titulada *Preparémonos*, que per la doctrina que conté y per las rutas que marca á las clases conservadoras de Catalunya, tant ha cridat l'atenció.

A la darrera dominical á que 'ns referim s'hi llegeixen els següents párrafos qu' en el seu sentit general estan informats en las líneas de conducta que *La Veu de Catalunya* constantment ha senyalat.

«
 ¿Qué haremos? ¿irá la montaña á Mahoma ó Mahoma á la montaña? Nosotros opinamos que, ya que la montaña se hace refractaria al movimiento, seamos nosotros los que

nos acerquemos á ella. Pero ¿cómo? Aquí está el *quid* de la dificultad. Así como por todas partes se va á Roma, también se puede ir por todas partes á Manresa, solamente que quien vaya, si equivoca el camino, no llegará nunca. Pero ello es que así no se puede continuar, si ha de ser verdad nuestra regeneración, que nosotros no concebimos sino dentro del regionalismo, é insistimos en que el regionalismo, aunque mete mucho ruido está parado.

Para ponerlo en movimiento en su especialidad de catalanismo, que es la que á nosotros más nos interesa, ¿qué se debe hacer?... ¿hemos de regenerarnos por medio de la evolución ó por medio de la revolución? A los que escojan la revolución les preguntaremos: ¿dónde están vuestros batallones? A los que escojan por lo segundo, les preguntaremos: ¿dónde están vuestros comités? Y no hay que salir de este dilema: lo demás, es conversación de Puerta de tierra, como dicen los gaditanos. Sin batallones y sin comités continuaremos «marcando el paso» como hasta ahora. Ni con discursos ni con artículos de periódico hemos de conquistar nuestra Jerusalén. Con discursos y con artículos, con romerías y *agapes* no haremos más que corromper á nuestro pueblo, fomentando los vicios que venimos á destruir. *Agere non loqui*: «obrar y callar», ésta ha de ser nuestra divisa.

Escusado es advertir que de los dos medios que se presentan para emprender nuestra regeneración, estamos por el más pacífico: no porque nos asusten las guerras, pues hemos nacido y vivido entre ellas y ésta fué nuestra vocación, advirtiendo que con un pié, y casi con dos, en el sepulcro, sentimos en nuestro ánimo los mismos bríos que cuando empuñábamos

un fusil hace sesenta años. Estamos por los medios pacíficos porque razonablemente no nos quedan otros; porque son los únicos que nos pueden acercar á nuestro ideal.

Los que sueñan con medios violentos—si hay alguno que hable de ellos más que como simple y vana amenaza—deben ser jóvenes sin reflexión ó viejos de esos que no pasaron del estado de párvulos; de los que en catalán designamos con la expresiva frase «un albat gran».

(De *La Veu de Catalunya*.)

A LA MORT DE JESÚS (1)

LEMA:—FLOR D' AMOR.

Del roser del amor la flor mes blanca,
com un niu desfullat penja en la branca
que mira cap al cel;

y la darrera gota de rosada
brilla sobre 'l seu front mitj-amagada,
com puríssima llàgrima de mel,

Del Roser de l' amor la flor mes pura,
que n' era tota vida y tot dolçura,
les fulles va perdent
com un rey los diamants de la corona,
y aytí com l' anyorará la papallona
y el raig enamorat del sol-ixent.

N' era tot hermosura en sa florida,
sens màcula y gentil la flor de vida
del arbre del Amor,

que plora en sa agonia tendre y dolça,
cada fulla vessant sobre la molsa
regalim de perfúms com pluja d' or.

Ay el vent l' ha marcit tot just poncella!
N' era filla del cel com una estrella,
la estrella del matí;

per arrelar la fé y la benauransa,
el àngel de la pau y la esperansa
va plantarla en la terra, y flori,

Lo recort del desamor, de negres ales,
l' ha ferida en lo cor marfint ses gales
ab son alé de fel,

y ella, en tota venjansa, l' existencia
deixa en sospirs de divinal essencia,
que com nuvols d' encéns pujan al cel;

Y quan reben allí 'l bes de l' Altíssim.

(1) Primer accésit de «El Arte Cristiano.»

missatjers de la fé y l' amor puríssim,
com un ruixim quan
patonejan la terra, y assahonen
d' eternitat y vida, ab que 's coronan,
les flors de la esperansa y de la pau.

Tant hermosa com era y poncellada
y el bes del desamor l' ha desfullada!

Mes aytí no podrà, nó,
refilà 'l rossinyol de nit y día,
que l' amor dels amors no hi trobaria
y 'n té l' ala ferida de tristó.

Ben ferida la 'n té, que 'l vol l' hi roba:
y en porta al mitj del cor altre de nova
d' un ram d' anyorament...

Benaurat, si pogués á l' ombra santa
del arbre redimit, canta que canta,
vessar' hi l' abundó del sentiment;

En l' arbre redimit, signe d' aliança,
que mira cap al cel com la esperansa,
gloria l' amor meu;

Si avuy encare tinch l' ala ferida,
per revéurela un jorn, me darà vida
la fé, que brilla á l' ombra de la Creu.

Bella n' era y gentil la flor mes blanca.
del roser del amor, tant sols la branca
d' hont va flori ha quedat...

Benehida de Deu; Si el cor s' anyora,
podrà 'l menys, nit y jorn, plora que plora,
cantar' hi el rossinyol enamorat.

Pere Palau Gonzalez de Quijano.

Consells als pagesos sobre 'l sembrar; trets d' una revista d' agricultura.

Cull espés tot sembrant clar,
lo qui sab ben cultivar.

La sement massa enterrada
queda dins terra afogada:
si empero las colgas pas
tot aucell ne fa repàs:
tres pulgadas sobre 'l blat
es un medi ben trobat.

No sembréu sense goret
puig si ho feu tenu mal plet.

No sembréu per lo llaurat

sembréu sols per lo femat.

En sembrar ser primarench,
consell es que per bo vench.

Lo goret no ha de purgar
si 'l camp no 's deixa embrutar.

Quan es la sembra tardana
sol la cullita ser vana.

Sent la terra preparada
no retardes la sembra:
mes que no tingas sahó
no passis de la tardó.

Deus suspendre lo sembrar
quant sentias lo vent bufar.

No seguesquias la sembra
essent la terra gelada.

Quan 'l hivern es arribat
lo blat deu ser arrelat.

SECCIÓ DE NOTICIAS.

Sembla que l' aplech de Bordils ha enfurimat de mala manera als centralistas de Girona. Se diu que en aquell poble may s' hi havia vist tanta *guardia civil*. Nosaltres creyem que s' han equivocat los de la uniformitat nacional; no pot esser que quatre gats fassin tanta remor, fariam una posta que ab la escopeta carregada de mostassa hauriam conservat l' ordre mes admirable no sols á Bordils sino en tot l' Empordá. Pero vaya, que al Empordá, y sobre tot á la vora de Girona 's deixondeixin, aixó 'ns entusiasma, y deu entusiasmá al mateix Silvela, perque lo que á n' ell li agrada y lo que deuria voler per tota Espanya, es sanch nova, regeneradora, y á Bordils n' hi ha de aqueixa sanch, y comensa á propagarse en diferents punts del Empordá, y acabarà com la peste, sino que obrará en sentit invers, donará immunitat per tota mena de microbis. Ara que no surtin ab la visarma separa-

tista, que 'ls quatre gats no hi han somniat may ab aixó, y si algú hi hagués pensat per etzár, n' hi hauria prou ab lo procés de Rennes per ferli mes fástich ó al menos tant com lo de Monjuich.

Seria convenient que la junta de sanitat d' aquesta vila girés una visita d' inspecció al carrer de Germá y en lo solar que hi existeix en venta, ja que constituheix un veritable foc d' infecció per sos vehins y que desdiu molt del bon nom de la vila.

Si no pot privarse á son duenyo de convertirlo en magatzém de runas, al menos que hi fassi un cercat, á fi de no veurer continuament invadit aquell lloch, especialment en dias de mercat, per personas que hi acudeixen á fer lo que no es propi en un carrer. Potser, fentho aixis, tampoch serviria pera abocarhi verduras y fruytas podridas y demés desperdicis qu' aixecan una olor qu' empesta.

La professó del Rosari que tingué lloch lo diumenge passat fou molt concorreguda, no haventhi altre obstacle que 'l vent que regnava, que la feu deslluhir una mica.

Tingué lloch diumenge passat lo aplech de Sant Cosme, que fou animat com de costúm, vejentse innumerables collas vora la font del Vila, una de las mes regaladas dels entorns d' Olot.

Durant la setmana qu' acabém de passar, han celebrat sas festas anyals los barris de Sant Miquel, Ntra Sra. de las Mercés, Roser y Sant Francesch.

Totas ellas han estat lluhidas y concorregudissimas.

SECCIÓ RELIGIOSA.

- Avuy 5.—S. Froylán bisbe, S. Plácido mr. y S. Atilano bisbe.
 Div. 6.—S. Bauno fr. de la ordre de Cartuxa y S. Emilio mr.
 Dis. 7.—S. March papa, S. August cf. y Sta. Justina vg. y mr.
 Dium. 8.—XX. Ntra. Sra. del Remey. Stas. Brigida vd. y Reparada vg.
 Dill. 9.—S. Dionís bisbe y mr. y S. Abraham patriarca.
 Dim. 10.—S. Francisco de Borja y S. Lluís Beltrán cf.

QUARANTA HORAS.—Continuar en la iglesia de Ntra. Sra. del Tura.—L' exposició de S. D. M. comensa á las cinch y mitja.

MERCAT DE OLOT.

Preus en la Plassa del dilluns últim.

MIDA DE 80 LITROS.

Blat.	17'00	Ptas.
Mastay.	15'50	«
Blat de moro	13'00	«
Fajol.	16'00	«
Mill.	15'00	«
Panis.	15'00	«
Monjetas.	22'00	«
Fabas.	14'00	«
Bessas.	14'00	«
Llubins.	09'50	«
Patatas (carga).	09'00	«
Ous (dotzena).	01'20	«

Olot.—Imp. de N. Planadevall.—1899.

A N U N C I S .**LO POSITIU.**

S' avisa al públich en general y en particular á la nombrosa clientela del acreditat establiment-sastrería de

JOAN BELLAPART,

situat en los carrers de Sant Esteve, núm. 9, y Sant Tomás, 5, de aquesta vila, que en lo mateix establiment s' ha rebut un complet variat assortit de géneros última novetat pera la estació d' estiu, y que 's confeccionan trajos á mida desde 'l módich preu de 20 ptas. en avant, competint, d' aquesta manera, en baratura, gust y elegancia, ab las sastrerías y basars de robas fetas més econòmichs de Barcelona y calaras pitals.

La medicació sulfurosa á domicili

AB LAS

GOTAS MARES SULFUROSAS DE BAR,

ab las quals se preparan inmillorables ayguas sulfurosas pera heguda gargarisme, pulverisació, banyís, etc.

Curan: herpes (brians), escrófulas (humors frets), malalties de la pell, bronquitis y catarros, anginas, asma, anemia, etc.

FRASQUET 3 PESSETAS.

Depósit en Olot: Farmacia del Sr. Cardelús.

**PERE DOMEQ.
JERÉZ DE LA FRONTERA.**

AWIS IMPORTANT.

Los nombrosos clients d' aquesta casa que no volen esser sorpresos ab imitacions de sos famosos **COGNACS**, deuben fer sas demandas directament á la casa de Jeréz, ó per conducte de sos encarregats en provincias, deguent **REBUTJAR** tot **COGNAC** quals etiquetas no digan clarament

PEDRO DOMEQ

acompanyat de las marcas

un, dos, tres cepts, Extra y Fundador,
ab l' escut d' armas del apellido Domecq.

REPRESENTANT EN OLOT:

D. JOSEPH XAUDIERA.—Sant Rafel, 2.

1000 PESSETAS

al que presenti un dentifrich igual y de mellors condicions al

ELIXIR DENTICINA GRIVÉ

poderós conservador de la dentadura. Calma al instant lo més fort dolor de caixals.

Fentre ús diariament se conservarán las dents blancas, hermosas y fortas. Trau lo fator del alé.

5 rals en totas parts.

De venda en Olot: en la farmacia de D. Ramón Bolós.